

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6815/2024-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu tog suda Ani Santini Gazilj, u pravnoj stvari tužitelja Vinka Knezovića, OIB 39781178569, Jablanska 25, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnik Petar Smodlaka, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., OIB 92963223473, Trg bana Josipa Jelačića 10, Zagreb, kojeg zastupa punomoćnica Sanja Porobija, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Porobija & Porobija d.o.o. u Zagrebu, , radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 18. ožujka 2026., u prisutnosti tužitelja i punomoćnika tužitelja Petra Smodlake - odvjetnika i zamjenice punomoćnika tuženika Hane Porobija - odvjetnice, dana 23. travnja 2026.,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba sadržana u čl. 2.4. Ugovora o namjenskom kreditu od 14.12.2004. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao Banke, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor."

II Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Vinku Knezoviću iz Zagreba, Jablanska 25, OIB: 39781178569 isplati iznos od 132,72 eur sa zateznim kamatama tekućim od 11. travnja 2006. do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili

granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

III Utvrđuje se ništetnom i bez pravnog učinka odredba sadržana u čl. 2.3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila od 26.07.2007. solemniziranog kod javnog bilježnika Stjepana Šaškora, pod brojem OV-15581/07 od 26.7.2007. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, te tuženika kao Banke, koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Kreditor" te odredba sadržana u čl. 14. D u dijelu koji glasi: "uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevermene otplate."

IV Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 da tužitelju Vinku Knezoviću iz Zagreba, Jablanska 25, OIB: 39781178569 isplati iznos od 110,26 eur sa zateznim kamatama tekućim od 27. srpnja 2007. do isplate, za razdoblje do 31. prosinca 2007. po stopi po čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, te iznos od 172,93 eur sa zateznim kamatama od 18. rujna 2010. do isplate po stopi koja se do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje,

za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

V Odbija se kao djelomično neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu za utvrđenje ništetnosti preko dosuđenog točkom IV izreke presude.

VI Nalaže se tuženiku ZAGREBAČKA BANKA d.d. sa sjedištem u Zagrebu, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473 naknaditi tužitelju Vinku Knezoviću iz Zagreba, Jablanska 25, OIB: 39781178569 trošak parničnog postupka u iznosu od 539,81 eur sa zateznim kamatama od 23. travnja 2026. do isplate po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem za tri postotna poena referentne stope, koja je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je Ugovorom o namjenskom kreditu, broj kreditne partije: 7102545194 od 14.12.2004. solemniziranog kod javnog bilježnika Stjepana Šaškora iz Zagreba pod brojem: OV-1163/04 od 29.12.2004. i dodatkom Ugovoru o namjenskom kreditu, broj kreditne partije: 7103086046 od 04.04.2006. solemniziranog kod javnog bilježnika Stjepana Šaškora iz Zagreba pod brojem: OU-310/06 od 12.04.2006., sklopljeni između tužitelja kao korisnika kredita te tuženika kao banke, tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje kredit tužitelju kao korisniku kredita u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 72.000,00 CHF te da je Ugovorom o kreditu za kupnju motornog vozila od 26.07.2007. sklopljenog između tužitelja kao korisnika kredita, Ive Knezović i Nikole Anića kao jamaca te tuženika kao Banke solemniziranog kod javnog bilježnika Stjepana Šaškora iz Zagreba pod brojem: OV-15581/07 od 26.07.2007. tuženik kao kreditor odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kao korisniku kredita kredit u kunsjoj protuvrijednosti iznosa od 19.000,00 CHF. Tužitelj navodi da je prilikom odobrenja tužitelju sklapanja Dodatka ugovoru o namjenskom kreditu, broj kreditne partije: 7103086046, a kojim Dodatkom je osnovni ugovor o kreditu koji je tužitelj podignuo na iznos od 50.000,00 EUR izmijenjen u dijelu valutne klauzule na način da se tužitelj od dana sklapanja dodatka ugovoru o namjenskom kreditu obvezao vraćati taj kredit u kunsjoj protuvrijednosti izraženoj u CHF, a pozivom na čl. 2.st.4. osnovnog Ugovora o namjenskom kreditu prema kojoj odredbi se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, tuženik tužitelju zaračunao, a tužitelj dana 10.04.2006. platio naknadu za konverziju kredita u iznosu od 1.000,00 kn/132,72 EUR (tzv. ulaznu naknadu). Tužitelj navodi da je isto tako prilikom odobrenja Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila od 26.07.2007. a pozivom na čl. 2.st.4. Ugovora o

namjenskom kreditu prema kojoj odredbi se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, tuženik tužitelju zaračunao, a tužitelj dana 26.07.2007. platio naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 830,77 kn/110,26 EUR (tzv. ulaznu naknadu) te da je tuženik tužitelju, temeljem kreditnog odnosa po Ugovoru o kreditu za kupnju motornog vozila od 26.07.2007. prilikom prijevremene otplate kredita, pozivom na odredbu čl. 14.D. Ugovora, prema kojoj odredbi korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknade prema Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja Kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate, zaračunao, a tužitelj dana 17.09.2010. platio naknadu za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.302,94 kn/172,93 EUR (tzv. izlaznu naknadu). Tužitelj navodi da je odredbom čl. 2.4. Ugovora o namjenskom kreditu te čl.2.3. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila, tuženik obvezao tužitelja platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o Tarifi naknada za usluge Kreditora bez da mu je prethodno, a niti naknadno, jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje i u kojem konačnom iznosu, već je samo temeljem navedene odredbe zaračunao naknadu za obradu zahtjeva kredita te naknadu za konverziju kredita slijedom čega je takva obveza na plaćanje ulazne naknade u potpunosti neodređena i neodrediva, a time i ništetna sukladno odredbi čl. 270 ZOO-a te da je navedena odredba formulirana unaprijed od strane trgovca – banke pri čemu tužitelj nije imao utjecaja na njen sadržaj niti je o istoj mogao pregovarati već mu je ista prezentirana kao „uzmi ili ostavi“ čime sve je prouzročena značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja – potrošača slijedom čega je navedena odredba nepoštena i u smislu odredbe čl.81. ZZP-a, a posljedično i ništetna u smislu odredbe čl. 87. ZZP-a. Tužitelj navodi da je u konkretnom slučaju tuženik na temelju ništetnih ugovornih odredbi ostvario korist, pa je stoga u obvezi vratiti tužitelju ono što je tužitelj platio na temelju ništetne ugovorne odredbe, odnosno odredbi predmetnog Ugovora o kreditu u smislu odredbe čl. 1111 st. 1 ZOO-a. Slijedom navedenog tužitelj zahtijeva utvrditi ništetnima odredbu čl. 2.4. ugovora o namjenskom kreditu od 14.12.2004., odredbu čl. 2.3. i čl. 14. D Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila od 26.7.2007. te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 132,72 eur sa zateznim kamatama tekućim od 11.4.2006. do isplate, iznos od 110,26 eur sa zateznim kamatama od 27.7.2007. do isplate i iznos od 172,93 eur sa zateznim kamatama od 18.9.2010. do isplate uz naknadu troška parničnog postupka sa zateznim kamatama od dana donošenja presude do isplate.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu u cijelosti osporava istaknute zahtjeve kao neosnovane, uključujući pravnu osnovu, visinu te činjenice i razloge kojima je tužitelj obrazložio svoju tužbu u ovom sporu. Tuženik ističe prigovor zastare s obzirom da je naknada za konverziju kredita po Ugovoru o kreditu broj 3204128053/04 naplaćena 10. travnja 2006. godine dok je naknada za obradu kreditnog zahtjeva po Ugovoru o kreditu broj 3210373984/07 naplaćena 26. srpnja 2007. godine, a naknada za prijevremenu otplatu kredita po Ugovoru o kreditu broj 3210373984/07 je naplaćena 17. rujna 2010. godine. Tuženik u cijelosti osporava navode tužitelja da bi se ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva i naknadi za konverziju kredita imale smatrati nepoštenima odnosno ništetnima sukladno odredbi čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima te navodi da s obzirom na vrijeme sklapanja predmetnoga Ugovora o kreditu, nije postojalo nikakvo zakonsko ograničenje za tuženu banku ugovoriti i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva i konverziju kredita, da se naknada za obradu kreditnog zahtjeva i naknada za konverziju kredita iz odredbe

članka čl. 2. st. 4. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača te ističe kako je plaćanje naknada banci uvriježeno u poslovanju kreditnih institucija, na svim kontinentima, dakle nije u praksi nepoznato, niti su naknade per se zabranjene i da su u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu naplata naknade za obradu kredita i konverziju kredita bile redoviti trošak kreditiranja, koji je je prepoznat kako u nacionalnom zakonodavstvu tako i na razini Europske unije. Tuženik navodi da su u konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva i konverziju kredita ugovorene jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu, da je visina naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena, da osim što je obveza plaćanja naknade bila jasno navedena u Ugovoru o kreditu i Odluci o Tarifi naknada za usluge, banka je tužitelja i na druge načine informirala o obvezi plaćanja naknade, da je obveza plaćanja naknade također propisana Općim uvjetima poslovanja Banke u točki 5. gdje stoji: „Klijent je dužan snositi troškove koji Banci nastanu u pripremama za sklapanje ugovora, u skladu s Odlukom o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja Banka.“ da je neosnovano shvaćanje tužitelja, da bi naknada za obradu kreditnog zahtjeva i konverziju kredita prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik navodi da se naknada za prijevremenu otplatu kredita iz odredbe članka 14. Ugovora o kreditu temelji, osim na slobodi ugovaranja po Zakonu o obveznim odnosima, također i na posebnim propisima namijenjenim zaštiti potrošača, da u konkretnom slučaju obveza plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita je ugovorena jasnim, lako razumljivim i uočljivim odredbama Ugovora o kreditu, da je visina naknade također jasno, lako uočljivo i razumljivo određena pozivom na odredbe Odluke o Tarifi naknada za usluge pa uopće nije dopušteno ocjenjivati da li je predmetna odredba nepoštena, da je neosnovano shvaćanje tužitelja, da bi naknada za prijevremenu otplatu kredita prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Tuženik navodi da troškovi izravno povezani s prijevremenom otplatom redovito i neizbježno postoje pa da je osnova naplate naknade za prijevremenu otplatu kredita naknađivanje odnosnog troška, a ne dug s osnove ugovorne kamate koju bi korisnik kredita u skladu s ugovorom inače platio do konačne otplate kredita. Tuženik zaključno predlaže odbiti tužbene zahtjeve u cijelosti i naložiti tužitelju da tuženiku naknadi trošak ovog postupka u cijelosti.

3. U tijeku postupka sud je izvršio uvid u: ugovor o namjenskom kreditu broj: 3204128053/04 broj partije: 7102545194 (list 9-15 spisa), dodatak ugovora o namjenskom kreditu broj: 1/2006 (list 16-19 spisa), ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07, broj partije: 7103752407 (list 20-24 spisa), potvrdu tuženika od 9. kolovoza 2024. (list 25 spisa), potvrdu tuženika od 9. kolovoza 2024. (list 26 spisa), odluku o tarifi naknada za usluge (list 51-69 spisa), opće uvjete poslovanja (list 70-74 spisa), uputu za odobravanje kredita građanima-osnovna uputa (list 75-77 spisa) i izveo dokaz saslušanjem tužitelja.

4. Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza, u skladu s odredbom čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, dalje ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

5. Predmet spora je zahtjev tužitelja za utvrđenje nišetnim odredbe čl. 2.4. ugovora o kreditu broj 3204128053/04 te odredbi čl. 2.3. i čl. 14. D ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07, kojim odredbama je ugovoreno plaćanje naknada te zahtjev za isplatu iznosa naplaćenih na temelju tih odredbi.

6. Uvidom u ugovor o namjenskom kreditu broj: 3204128053/04 broj partije: 7102545194 utvrđeno je da je isti zaključen između tuženika kao kreditora i tužitelja kao korisnika kredita dana 14. prosinca 2004., u iznosu od 50.000,00 eur u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (čl.1.), s namjenom za kupnju stana (čl.6.), da je čl. 2.4. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge u poslovima koje obavlja kreditor.

6.1. Uvidom u Dodatak ugovora o namjenskom kreditu broj: 1/2006 utvrđeno je da je isti zaključen između tužitelja i tuženika dana 4. travnja 2006., da istim suglasno mijenjaju i dopunjuju pojedine odredbe Ugovora o namjenskom kreditu broj 7102545194, da istim ugovorne strane suglasno mijenjaju valutnu klauzulu u kojoj je izražen iznos kredita tako da se korisnik kredita obvezuje iznos kredita platiti u anuitetima u kunsjoj protuvrijednosti izraženoj u CHF, obračunatoj prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem na dan plaćanja i da je novi broj kreditne partije 7103086046.

7. Uvidom u ugovor o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07, broj partije: 7103752407 utvrđeno je da je zaključen između tužitelja kao korisnika kredita i tuženika kao kreditora dana 26. srpnja 2007. u iznosu od 19.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti obračunato po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan isplate kredita (čl.1.), s namjenom za kupnju vozila (čl.5.), da je čl. 2.3. ugovoreno da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, da je čl. 14. D ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita uz plaćanje naknada prema Odluci o Tarifi naknada za usluge kreditora, odnosno općim uvjetima poslovanja kreditora važećim u trenutku prijevremene otplate.

8. Tužitelj je u svom iskazu, kojeg je sud ocijenio kao iskren i uvjerljiv, iskazao da je 2004. godine kupovao stan i dignuo kredit radi kupnje stana u kojem i danas stanuje, da je kredit dignuo u eurima, ali nakon nekog vremena da je izvršio konverziju istog u valuti CHF i to na poziv osobne bankarice koju je poznavao i koja mu je rekla da imaju novi proizvod koji je povoljniji i rata da mu je zaista u početku, a nakon konverzije bila manja, u odnosu na naknadu koja mu je naplaćena prilikom konverzije kredita iz eur u chf da su mu u banci samo rekli da je to nešto što mora platiti prema njihovim općim aktima i da o tome nema razgovora, s time da mu opće akte uopće nisu predložili, drugi kredit koji je dignuo kod tuženika da je bio kredit za kupnju auta koji mu je trebao za osobne svrhe, a taj kredit da je isto dignuo u valuti CHF po istoj preporuci da je u toj valuti bolje te vezano za naknadu nije bilo nikakvih pregovora već je bilo "uzmi ili ostavi".

9. U odnosu na svojstvo potrošača valja istaknuti kako iz dokumentacije u koju je izvršen uvid i iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj kao korisnik kredita imao status potrošača u smislu odredbe čl. 3. tč. 1. Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine" broj 96/03, dalje: ZZP), a obzirom je predmetne ugovore o kreditu sklopio kao fizička

osoba u svrhe koje nisu namijenjene njegovom zanimanju niti poslovnoj aktivnosti ili poduzetničkoj djelatnosti.

10. Odredbom čl. 269. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18; dalje: ZOO) propisano je da se ugovorna obveza može sastojati u davanju, činjenju, ne činjenju ili trpljenju, dok je st. 2. navedenog čl. propisano da ona mora biti moguća, dopuštena i određena odnosno odrediva. Odredbom čl. 270. ZOO-a propisano je da, kad je predmet obveze nemoguć, nedopušten, neodređen ili neodrediv da je ugovor ništav.

10.1. Odredbom čl. 272. st. 2. ZOO-a propisano je da ako treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu da je ugovor ništetan.

10.2. Odredbom čl. 81. st. 1. ZZP-a, važećim u vrijeme sklapanja konkretnog Ugovora o kreditu, propisano je da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je u st. 2. propisano da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca, dok je u st. 3. propisano da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, dok je u st. 4. propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

Odredbom čl. 84. ZZP-a propisano je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive.

Odredbom čl. 87. st. 1. ZZP-a propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništava.

11. Iz dijela spornih odredbi navedenih ugovora o kreditu proizlazi da se korisnik kredita obvezuje platiti naknade sukladno Odluci o tarifi naknada za usluge kreditora, a koja odredba je sama po sebi lako uočljiva i jasna.

11.1. No valja istaknuti da je ugovorena naknada u ugovoru o kreditu naknada koju se korisnik kredita obvezuje platiti, sve u vrijeme i na način kako je to ugovorom o kreditu i ugovoreno. U smislu odredbe čl. 269. i čl. 272. ZOO-a naknada kao takva mora biti određena, odnosno odrediva.

11.2. Tuženik u ovom postupku nije dokazao da je odredba čl. 2.4. Ugovora o namjenskom kreditu broj: 3204128053/04 i da su odredbe čl. 2.3. i čl. 14. Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07 određene odnosno odredive, a isto tako nije niti dokazao da se prilikom sklapanja predmetnih ugovora pojedinačno pregovaralo o tim spornim odredbama.

Nadalje, iz ugovora o kreditu kao i iz iskaza tužitelja proizlazi da je predmetne ugovore prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, pa po prirodi stvari se o odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a niti se moglo pojedinačno pregovarati.

11.3. Sud nalazi da općenita formulacija glede naknade iz spornih odredbi nije u skladu s načelima obveznog prava jer je time od samog početka ugovornog odnosa tužitelj, kao potrošač, doveden u neravnopravni položaj u odnosu na banku, kao trgovca, s obzirom da je na temelju takve formulacije tužitelj mogao znati samo da je dužan platiti naknadu u ugovorenom postotku, ali nije mogao ocijeniti zašto, kako i

temeljem čega je dužan naknadu platiti. Vezano za navode tuženika da je plaćanje naknade propisano tužnikovim općim aktima valja istaknuti da na temelju istih tužitelj kao potrošač nije mogao predvidjeti ekonomske posljedice koje za njega proizlaze iz ugovorne odredbe kojom je ugovoreno plaćanje naknade.

11.4. Iz sadržaja spornih ugovornih odredbi i nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu, koji bi pritom bili razumljivi tužitelju kao prosječnom potrošaču, proizlazi da naknada nije bila određena, a niti određiva, slijedom čega sud nalazi utvrđenim da sadržaj takve ugovorne odredbe nije jasan niti razumljiv bilo kojem prosječnom potrošaču, pa tako niti tužitelju.

11.5. S obzirom na utvrđeno očito je da tuženik nije na nedvojben način dokazao da je s tužiteljem u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora pojedinačno pregovarao o spornoj odredbi i da ga je upoznao s parametrima o kojima ovisi iznos naknade te o posljedicama istog. Naime, banka je dužna upoznati klijente s elementima koji utječu na određivanje naknade kao i s posljedicama koje bi isto moglo imati na visinu njezine obveze jer je znanje i iskustvo banke u kreditnom poslovanju superiorno u odnosu na znanje prosječnog potrošača što u konkretnom slučaju nije učinjeno s obzirom na općenitu i nedorečenu formulaciju o naknadama u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, koja formulacija je tužitelju nerazumljiva.

Dakle, tužitelju su u samom ugovoru morali biti određeno predloženi i objašnjeni razlozi i pojedinosti glede naknade kako bi na temelju određenih i razumljivih kriterija mogao predvidjeti sve potencijalne ekonomske posljedice koje za njega iz ugovora mogu proizaći, pri čemu nije dovoljno da je tužitelj samo općenito znao da je dužan platiti naknadu. Kako je odredba ugovora o naknadama od bitnog značaja i u konačnici ovisi isključivo o odluci jedne ugovorne strane - tuženika, bez da su određeno i razumljivo navedeni uvjeti plaćanja istih, to predstavlja odredbu koja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao korisnika kredita.

12. Kako je u ovom postupku utvrđeno da sporne odredbe nisu određene niti odredive to su iste u smislu odredbe čl. 270. ZOO-a ništave. Nadalje, utvrđeno je da su sporne odredbe prouzročile i znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana i to na štetu tužitelja kao potrošača te su kao takva nepoštene, a time i ništave i u smislu odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a.

12.1. Slijedom navedenog, tužbeni zahtjev usmjeren na utvrđenje ništetnosti odredbe iz čl. 2.4. ugovora o namjenskom kreditu broj: 3204128053/04 broj partije: 7102545194 te čl. 2.3. i čl. 14.D, u dijelu kojim je ugovoreno plaćanje naknade, Ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07, broj partije: 7103752407, valjalo je prihvatiti kao osnovan i temeljem odredbe čl. 81. i čl. 87. st. 1. ZZP-a, čl. 3.-4., čl. 269., čl. 272. ZOO-a te Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Sl. I. EZ 1993 L 95/29) odlučiti kao u točki I i III izreke presude.

13. U odnosu na dio odredbe čl. 14. D ugovora o kreditu za kupnju motornog vozila broj 3210373984/07 kojim je ugovoreno da korisnik kredita može izvršiti prijevremenu konačnu otplatu kredita valja istaknuti da navedeni dio odredbe nije ništetan jer nema neravnoteže u pravima i obvezama na štetu tužitelja kao korisnika kredita već je ništetan samo dio odredbe kojim je ugovoreno plaćanje naknade za prijevremenu otplatu kredita, a koja naknada nije određena niti određiva uslijed nedostatka jasno definiranih parametara za naknadu. Slijedom navedenog valjalo je tužbeni zahtjev za

utvrđenje ništetnosti u tom dijelu odbiti kao djelomično neosnovan i odlučiti kao pod točkom V izreke presude.

14. U odnosu na visinu tužbenog zahtjeva valja istaknuti da iz potvrde tuženika od 9. kolovoza 2024. (list 25 spisa) proizlazi da je po kreditnoj partiji broj 7103086046 dana 10. travnja 2006. naplaćena naknada za konverziju kredita u iznosu od 1.000,00 kn što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 132,72 eur te da iz potvrde tuženika od 9. kolovoza 2024. (list 26 spisa) proizlazi da je po kreditnoj partiji broj 7103752407 dana 26. srpnja 2007. naplaćena naknada za obradu kreditnog zahtjeva u iznosu od 830,77 kn što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 110,26 eur te dana 17. rujna 2010. da je naplaćena naknada za prijevremenu otplatu kredita u iznosu od 1.302,94 kn što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 172,93 eur.

14.1. Tuženik nije osporio da su naknade naplaćene onako kako je navedeno u potvrdama tuženika od 9. kolovoza 2024.

15. U odnosu na prigovor zastare valja istaknuti da sukladno pravnom shvaćanju sa sjednice Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 30. siječnja 2020. zastarni rok kod restitucijskog zahtjeva u svakom slučaju počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora.

15.1. Obzirom je u ovoj pravnoj stvari točkom I i III izreke presude utvrđena ništetnost odredbi kojima su ugovorene naknade, kada je zastara ponovno počela teći po pitanju isplate plaćene naknade, to prigovor zastare nije osnovan u smislu odredbe čl. 225. ZOO-a.

16. Slijedom navedenog sud nalazi da je tuženik u obvezi prema tužitelju vratiti sve što je stekao temeljem ništetne odredbe ugovora, dakle, bez osnove i to sa zateznim kamatama od dana stjecanja pa do isplate, jer se ima smatrati nepoštenim stjecateljem.

16.1. Stoga je tužbeni zahtjev radi isplate valjalo prihvatiti kao osnovan te naložiti tuženiku da isplati tužitelju iznos od 132,72 eur sa zateznim kamatama od 11. travnja 2006. do isplate, iznos od 110,26 eur sa zateznim kamatama od 27. srpnja 2007. do isplate i iznos od 172,93 eur sa zateznim kamatama od 18. rujna 2010. do isplate, sve temeljem odredbe čl. 323. st. 1., čl. 1111. st. 1., čl. 1115., čl. 29. ZOO-a, radi čega je odlučeno kao u točki II i IV izreke presude.

17. Odluka o trošku parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 5. ZPP-a, obzirom tužitelj nije uspio u razmjerno neznatnom dijelu zahtjeva radi kojeg dijela nisu nastali posebni troškovi, i na odredbi čl. 155. ZPP-a.

17.1. Tužitelju je trošak postupka odmjerjen prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (dalje u tekstu OT) i to za sastav tužbe u iznosu od 100,00 eur (tbr.7.tč.1.OT), za sastav podneska od 2. srpnja 2025. u iznosu od 100,00 eur (tbr. 8.tč.1.OT), za zastupanje na ročištima dana 25. veljače 2026. i dana 18. ožujka 2026. u iznosu od po 100,00 eur za svako (tbr.9.tč.1.OT), sve uvećano za 25% PDV-a, što iznosi 500,00 eur.

Tužitelju je dosuđen trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 13,27 eur i trošak sudske pristojbe za presudu u iznosu od 26,54 eur.

Slijedom navedenog tužitelju je dosuđen trošak postupka u ukupnom iznosu od 539,81 eur.

17.2. Odluka o kamati na dosuđeni trošak postupka temelji se na odredbi čl. 151. st. 3. ZPP-a i na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a.

17.3. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkom VI izreke presude.

U Zagrebu, dana 23. travnja 2026.

Sudac:
Ana Santini Gazilj

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude stranke mogu podnijeti žalbe županijskom sudu, koja se podnosi pisano u četiri istovjetna primjerka, putem ovoga suda. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

-od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu i uručenje presude, bez obzira da li je stranka na to ročište pristupila, odnosno

-od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

DNA:

1. tužitelj po pun. – uz rješenje za sudsku pristojbu za presudu u iznosu od 26,54 eur
2. tuženik po pun.
3. spis

Broj zapisa: **9-30887-0e5cf**

Kontrolni broj: **07b0f-29390-569c0**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.